

Ljudje so s solzami v očeh gledali čudni prizor.

»Pa srečno,« je rekel častnik in podal Jovu roko. »Bodite srečni v svoji domovini! Zbogom, Luca!«

Luca se je ozrla in sklonila glavo. Vojak je pognal konja in voz je zdrčal po trgu skozi mesto.

Spravili so Luco v bližnji hlev, kjer ji je živinozdravnik obvezal rano. Jovo je stal ves čas poleg nje in se pogovarjal z njo. Vse ji je povedal od onega dne, ko sta se ločila, in Luca je stiskala glavo k njemu, kakor da vse razume in bi ga hotela potolažiti.

»Zdaj je vse končano, zdaj je vse dobro,« je govoril Jovo, »samo da se vrneva živa...«

Nekaj dni nato je odhajal Jovo z Luco iz mesta.

»Vidiš, Bog je dal nam vsem dobro,« je rekel dečku, ki ga je nekaj časa spremljal, »vse je prešlo in vsi bomo srečni.«

Mnogo spominov iz tistih burnih časov je izginilo v teh letih, a še danes živi v mestu spomin na ta dogodek.

Jurček in muha.

Jurček mahoma začuti ogromno praznino. Oh, kako je lačen! K sreči je škodelica z mlekom že na mizi. Vzdigne jo z obema rokama in nese k ustom, da bi pil... Lej no, v mleku je pa muha!

Jurček užaljen obstane. Prav ji je, grdi sladkosnedi! Kdo ji je dejal piti Jurčkovo mleko? Pa se bo utopila in ga ne bo pila!

Kako je prestrašena, kako obupno otepa z nogami! Udarja s krili, da bi vzletela — zaman. Pri vsakem gibu se le še globlje pogrezne. Kmalu bo konec.

Uboga muha! Nazadnje je pa tole prehuda kazen. Jurček ji nastavi žlico: »Na, splezaj nanjo in uidi!« Toda muha je vsa iz uma. Namesto da bi se približala, se še oddaljuje. Pa nič, pa nič, saj gre tebi za nohte, ne meni.

Oh ne! Jurček začuti neizmerno usmiljenje. Ali ni bil prav kakor tale muha vse te dni, ko je imel mrzlico in se je premetaval in ni spoznal ne mame ne Ivanke? Ta škodelica mleka je za muho strašno morje, kjer bo utonila, nekaj takega kakor tista strašna tema, ki je bil v njej Jurček.

Deček lovi muho z žlico. Ali je res ne bo zajel? Nožice se že manj gibljejo. Pa vendar ne bo umrla? Jurčku se zdi nekako tako, kakor da je njemu zopet zboleti...

Slednjič je muha vendar v žlici in Jurček jo izlije s kapljico mleka na pločevinasto mizico. Toda, ali ni že prepozno? Živalca je žalostno obležala na boku. Krila so ji prilepljena, nožice so pri miru — kakor krpica blaga je. Menda se je res zadušila, utopila — mrtva je. Jurček jo nalahko dregne z žlico. Pozabil je na mleko in jo strahoma opazuje. Kar nič se ne premakne, mrtva je.

Ne, kaj je res mogoče? Ali se ni nožica nalahno zgenila? Zopet nič. Pač, zdaj pa že dve! Drgne si drugo ob drugo. Nato si pa v naglici obriše obraz. To je pa lepo, gospodična! Zbere vse sile, oprosti si tretjo in se vlači po treh. Oho, zdaj gre pa hitro. Četrta je že prosta, za njo pa še zadnji dve. S krili še vedno ne gre. Zaman si jih gladi, čedi, otira s tačicami: nočejo se odlepiti in nočejo. A vendar bi dejal, da je eno... Daj, le pogumno! Je že. Zaslišati je pomemben zzzzz... Desno krilo je oproščeno, levo pa še prilepljeno; pa ne za dolgo. Muha se trudi, trudi... zzzzz... sta že obe v redu. Začne se izprehajati počez in po dolgem, veliko si da opraviti. Pride, pa spet gre, se ustavi, obrne, kakor da je česa pogrešila, sem, tja, še tja. In zdajle — frrr... je že odletela!

Vsaj zahvalila bi se bila! Jurček je nekoliko užaljen, pa vendar zelo, zelo zadovoljen. (Po A. Lichtenbergerju.)

Ena, dve, tri — vse se brž naredi!

1.

Opica in kenguruj.

Zopet nekaj novega, fletnega!

Prišite povečano na papir vse štiri narisane dele (1, 2, 3, 4) igračke: kenguruja, opico na podolgačem držalu in oba dela nog! Pobarvajte nato kenguruja s svetlorjavo, sedlo z modro, opico s sivo, njeno čepico z rdečo barvo, držalo pa kar poljubno, kakor se vam pač zdi najlepše. Ako ste risali sličice na ténem papir, morate sliko nalepiti s knjigoveškim klejem na lepenko (prav dobra je lepenka od škotel). Potem izrežite vse štiri kose z ostrimi škarjami lepo in natančno; vzemite debelo šivanko, vdenite močno nit in naredite na njej velik voz. Preluknjajte s to šivanko in nitjo posamezne dele na mestih, zaznamovanih s krogi, ki so označeni s črkami A, B, C, D,

